

Današnjem danu liturgija daje dvostruki naziv: Cvjetnica - Nedjelja muke. I bogoslužje današnjeg dana je dvostruko: blagoslov grančica s ophodom i sveta misa u kojoj se čita (pjeva) muka po Marku. Oba dijela današnjeg bogoslužja slave otajstva Kristova života. U prvom dijelu se spominjemo Kristova svečanog ulaska u Jeruzalem, a u drugom njegove muke i smrti.

Svečani ulazak u Jeruzalem. Isusu nije moglo biti svejedno da li ga slave ili ga odbacuju. Ne zaboravimo, Isus je bio pravi čovjek, nama u svemu jednak, osim u grijehu. Evanđelja nam svjedoče kako je Isus na primjer cijenio gostoljubivost. Tako je prekorio farizeja Šimuna što mu nije da uobičajeno pristojan način iskazao počast: nije mu oprao noge i nije mu glavu pomazao uljem. Ivan nadalje svjedoči kako je Isus rado dolazio u kuću Lazara, Marte i Marije. I nezahvalnost je Isusa znala zaboljeti: on se veoma ražalostio kad je ono od desetorice izliječenih gubavaca samo jedan došao zahvaliti se. I onda, onoga dana - slavodobitni ulaz! Narod je sterao svoje haljine kud je on imao proći, mahali su zelenim granama i klicali: „*Hosana! Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!*“ (Mk 11,9b). To godi! Isus je mogao pomisliti: „*Slavim te, Oče! Ipak su čuli Riječ, povjerovali i evo gdje slave Tebe po onome što ja činim!*“ I apostoli su morali biti ushićeni: očito je da je Isus očekivani Mesija, onaj koji dolazi u ime Gospodnje, a oni njegovi učenici. Nešto od toga ozračja klicanja i Mesijanske Isusove proslave doživljavaju i danas vjernici kad s grančicama i cvijećem idu u ophodu, pjevajući iste pjesme. Međutim, današnja liturgija ne staje na ovome.

Nedjelja muke Gospodnje. To je drugi naziv današnjeg dana. Nastupa ne samo gorčina muke, nego i užas obrata. Klicali su „*Hosana!*“, a sada za njega smrt išču. Okrenuli su mu leđa. Gotovo svi. Juda, njegov učenik, izdao ga je. Onako, jednostavno, za novac. Petar, kojemu namjerava dati prvenstvo, Petar koji je onako samouvjereno mahao mačem, kaže da ga ne poznaje. Nikad čuo. Učenici, gotovo svi, razbježali se. Samo ga Ivan prati izdaljega. Narod? To najviše boli! Liječio je njihove bolesti, njihove mrtve uskrišavao, hranio ih kruhom, napajao vinom, hranio Božjom riječju. Taj isti narod mu je zdušno klicao „*Hosana!*“, a sada, sada bezdušno urla „*Raspni ga!*“ Sve to skupa boli više nego bičevanje i razapinjanje.

No, i u takvim patnjama duha i tijela Gospodin ne prestaje vjerovati. Želi ispuniti svoje poslanje, on ispunja volju svojega Oca, on ispija svoju čašu do dna. Zato i veli na koncu: „*Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!*“.

Hvala ti, Oče nebeski, za čovječstvo Isusa Krista! Doista, samo on je Put. Jedno i drugo, i Cvjetnicu i Muku doživljavamo na svome tijelu. Zahvaljujemo Bogu za svaki ljudski dar: za prijateljski stisak ruke, za prijateljevu ruku na ramenu, za radost proljeća, ljubavi, obitelji, za zajedničke trenutke, za blagoslove i molitve koje Bogu upućujemo jedni za druge. Osjećamo Božju pažnju i Božju ljubav preko toliko dragih ljudi. Radosno i zahvalno to primamo znajući da je to znak Božje pažnje i Božje naklonosti. Pa kada dođu i oni trenuci kad nam se čini da nam ljudi leđa okreću, pa kada dođu trenuci patnje, tjeskobe, bolesti, smrtnoga straha, vadimo iz svog srca kao blago iz kovčega, sve ono lijepo što smo doživjeli od svojih roditelja pa sve do zadnjeg prosjaka. I te nas slike onda mogu ohrabriti. A što je najvažnije: što god se zbilo i kako god nam bivalo, Božja ruka i Božja sjena je iznad nas: poslije muke i umiranja puca zora uskrsnuća.